

ISÄN SYNNIT

JEFFREY ARCHER
ISÄN SYNNIT

Suomentanut Susanna Tuomi-Giddings

CLIFTON-KRONIKKA, OSA 2

sitruuna kustannus

Englanninkielinen alkuteos *The Sins of the Father*

Copyright © Jeffrey Archer 2012

First published 2012 by MacMillan, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers Limited

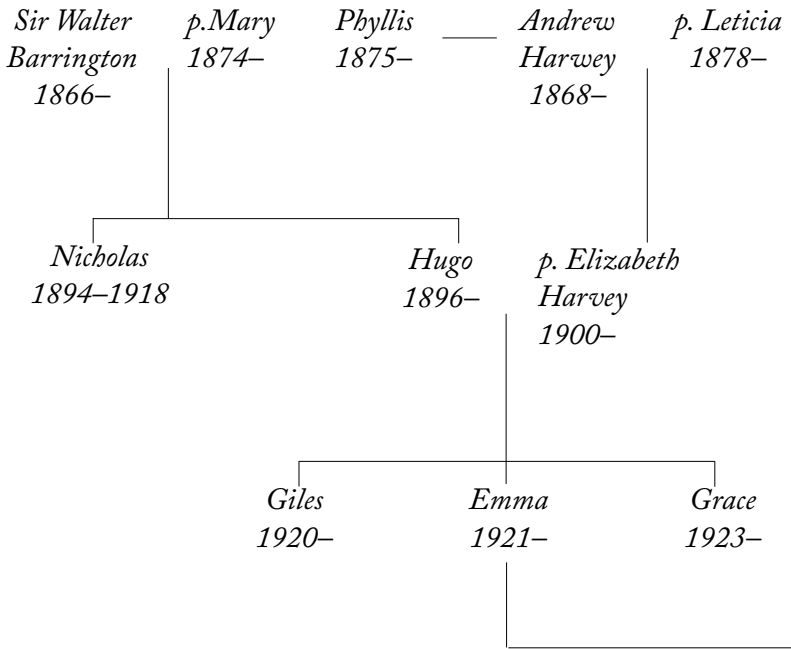
ISBN 978-952-5701-67-8

Painopaikka Scandbook, 2017

Sitruuna Kustannus Oy
www.sitruunakustannus.fi

SIR TOMMY MACPHERSON
Brittiläisen imperiumin komentaja (CBE)
Sotilasristi (MC**)
Territorial Decoration -kunniamerkki (TD)
Kuningattaren myöntämä Deputy Lieutenantin arvo
Ranskan kunnialegioonan ritari
Croix de Guerre, kaksi palmunlehvää ja tähti
Medaglia d'Argento ja vastarintaliikkeen kunniamerkki,
Italia
Paavin myöntämä ritarin arvo

BARRINGTONIT

CLIFTONIT

Harold Tancock 1871–
puoliso Vera Prescott 1876–

Ray 1895–1917   *Albert* 1896–1917   *Stanley* 1898–
Maisie 1801–   *p. Arthur Clifton* 1898–1921   *Elsie* 1908–1910

Harry 1920–

Sebastian 1940–

HARRY CLIFTON

1941

Harry ei koskaan unohtaisi päivää, jolloin Lloyd vapautettiin Lavenhamista. Maxin lähtö ei häntä harmittanut, mutta tämän lähtösanat saivat hänet yllättymään.

”Tekisitkö minulle palveluksen, Tom?” Lloyd sanoi, kun he paikasivat viimeisen kerran kättä. ”Minusta on niin mukava lukea päiväkirjamerkintöjasi, että lukisin niitä mielelläni vieläkin. Jos lähetät täydet vihkot tähän osoitteeseen”, hän sanoi ojentaen Harrylle käyntikortin ikään kuin he jo olisivat siviilissä: ”Palautan ne sinulle viikon kuluessa.”

Harry oli imarreltu ja lupasi lähettää Maxille vihkoja sitä mukaa kun sai niitä valmiiksi.

Seuraavana aamuna Harry otti Lloydin paikan kirjastonhoitajan pöydän takana, mutta hän luki edellispäivän sanomalehden vasta saatuaan työt tehtyä. Hän kirjoitti yhä päiväkirjaa joka ilta, ja aina saatuaan vihkon täyteen hän postitti sen Max Lloydille. Hän oli helpottunut ja hiukan yllättynyt, kun ne lupauksen mukaisesti myös aina palautettiin.

Kuukausien kuluessa Harry alkoi hyväksyä sen, että van-kilaelämä oli enimmäkseen rutiineja ja arkea, joten kun van-kilanjohtaja eräänä aamuna riensi kirjastoon heristellen kädessään päivän *New York Timesia*, hän yllättyi kovasti. Hän laski pöydälle pinon kirjoja, joita oli paraikaa hyllyttämässä.

”Onko meillä Yhdysvaltain karttaa?” Swanson kysyi.

”On toki”, Harry vastasi. Hän käveli nopeasti hakuteosastolle ja veti hyllystä teoksen *Hubert's Map of America*.

”Onko teillä jokin tietty paikka mielessä, johtaja?” hän kysyi.
”Pearl Harbor.”

Seuraavan vuorokauden ajan vangit ja vartijat puhuivat vain yhdestä asiasta. Milloin Yhdysvallat liittyisi sotaan?

Swanson tuli kirjastoon seuraavanakin aamuna.

”Presidentti Roosevelt on juuri ilmoittanut radiossa, että Yhdysvallat on julistanut sodan Japanille.”

”No se on hyvä”, Harry sanoi, ”mutta koska amerikkalaiset oikein aikovat auttaa meitä kukistamaan Hitlerin?”

Harry katui sanojaan heti, kun ne olivat livahtaneet hänen suustaan. Hän nosti katseensa ja nähdessään Swansonin tuijottavan häntä kysyvän näköisenä hän palasi pikapikaa hyllyttämään edellisen päivän kirjoja.

Harryn kysymykseen saatiin vastaus muutamaa viikkoa myöhemmin, kun Winston Churchill nousi *Duke of Yorkiin* ja matkusti Washingtoniin neuvottelemaan Rooseveltin kanssa. Siihen mennessä, kun pääministeri oli palannut takaisin Britanniaan, Roosevelt oli tullut sille kannalle, että Yhdysvallat suuntaisi nyt huomionsa Eurooppaan ja natsi-Saksan kukistamiseen.

Harry täytti päiväkirjan sivun toisensa jälkeen muistiinpanoilla siitä, miten vankitoverit olivat reagoineet uutiseen sodan julistamisesta. Hänen näkemyksensä mukaan useimmat kuuluivat joko pelkureihin tai sankareihin: Pelkurit iloitsivat siitä, että olivat turvallisesti lukkojen takana ja toivoivat vain, että vihamielisyudet olisivat ohi kauan ennen kuin he pääsisivät vapaaksi. Sankarit puolestaan odottivat kärsimättömästi, että pääsisivät jahtaamaan vihollisia, joita he inhosivat vielä enemmän kuin vanginvartijoita. Kun Harry kysyi sellikaveriltaan, kumpaan kategoriaan tämä kuului, Quinn vastasi: ”Oletko koskaan tavannut irlantilaista, joka ei tykkäisi tapella?”

Harrya itseään asiantila turhautti vielä enemmän kuin ennen, koska hän oli varma, että nyt amerikkalaisten liittyttyä sotaan koko homma olisi ohi ennen kuin hän olisi päässyt

tekemään osuutensa. Ensimmäistä kertaa vankilaan joutumisensa jälkeen hän harkitsi jopa karkaamista.

Harry oli juuri lukenut *New York Timesissa* ilmestyneen kirja-arvostelun, kun vartija tuli kirjastoon ja sanoi: ”Johtaja haluaa sinut heti huoneeseensa, Bradshaw.”

Harry ei hämmästynyt, vaikka vilkaistuaan vielä kerran sivun alareunassa olevaa mainosta, hän mietti yhä, miten ihmeessä Lloyd kuvitteli selviytyvänsä tästä ilman seuraamuksia. Hän taittoi lehden siististi kahtia, pani sen takaisin telineeseen ja seurasi vartijaa.

”Tiedättekö ollenkaan, miksi johtaja haluaa tavata minut, herra Joyce?” Harry kysyi heidän kävellessään pihan poikki.

”Älä minulta kysy”, Joyce vastasi koettamattakaan kätkeä sarkastista sävyä äänessään. ”Johtaja ei ole koskaan pitänyt minua uskottunaan.”

Harry ei sanonut mitään ennen kuin he seisoivat johtajan huoneen edessä. Joyce koputti hiljaa oveen.

”Sisään”, kuului tuttu ääni. Joyce avasi oven ja Harry astui huoneeseen. Hän yllättyi nähdessään toisen, itselleen täysin tuntemattoman miehen istuvan johtajaa vastapäätä. Miehellä oli maavoimien upseerin univormu ja hän näytti niin moitteettomalta ja huolitellulta, että Harry tunsu itsensä enmistä rähjäisemmäksi. Vieras katseli Harrya kiinteästi.

Johtaja nousi pöytänsä takaa. ”Huomenta, Tom.” Se oli ensimmäinen kerta, kun Swanson puhutteli häntä etunimellä. ”Tässä on maavoimien viidennen erikoisjoukon Texas Rangiersien komentaja eversti Cleverdon.”

”Huomenta, *sir*”, Harry sanoi.

Cleverdon nousi ja kätteli Harrya. Vankilassa ei ollut koskaan ennen tapahtunut mitään tällaista.

”Istu, Tom”, Swanson sanoi. ”Everstillä on sinulle ehdotus.”

Harry istuutui.

”Hauska tavata, Bradshaw”, aloitti eversti Cleverdon is-

tuttuaan uudestaan. ”Rangersit, joiden komentaja minä olen, ovat iskujoukko.” Harry katsoi häntä kysyvästi. ”Meitä ei löydy mistään värväytymisoppaista. Minä koulutan ryhmää sotilaita, jotka pudotetaan vihollisen linjojen taakse tarkoituksenaan aiheuttaa vihollisen riveissä niin paljon kaaosta, että jalkaväki pääsee tekemään työnsä mahdollisimman hyvin. Kukaan ei vielä tiedä, mihin ja milloin joukkomme nousevat maihin Euroopassa, mutta minä olen yksi ensimmäisistä, joille kerrotaan, koska minun mieheni pudotetaan laskuvarjoilla kohdealueelle muutama päivä ennen hyökkäystä.”

Harry istui aivan tuolinsa reunalla.

”Siihen on kuitenkin vielä aikaa. Tällä hetkellä kokoan pientä erikoisosastoa, joka valmistautuu kaikkeen mahdolliseen. Osasto koostuu kolmesta kymmenen miehen ryhmästä, joissa jokaisessa on kapteeni, ylikersantti, kaksi korpraalia ja kuusi sotamiestä. Viime viikkoina olen ollut yhteydessä useisiin vankilanjohtajiin ja tiedustellut, onko vankien joukossa poikkeuksellisen hyviä miehiä, jotka saattaisivat sopia tällaiseen operaatioon. Teidän nimenne oli toinen niistä, jotka herra Swanson esitti. Kävin läpi tietonne ajalta, jolloin palvelitte laivastossa, ja minun on yhdyttävä johtajan näkemykseen – teistä olisi enemmän hyötyä asepuvussa kuin tuhlaamassa aikaanne täällä.”

Harry kääntyi johtajan puoleen. ”Kiitos, *sir*. Saanko tiedustella, kuka se toinen mies on?”

”Quinn”, Swanson sanoi. ”Te kaksi olette aiheuttaneet minulle kuluneina kahtena vuonna niin paljon harmaita hiuksia, että ajattelin, että nyt on saksalaisten vuoro joutua teidän konnankoukkujenne kohteeksi.” Harry hymyili.

”Mikäli päätätte liittyä joukkoihin”, jatkoi eversti, ”aloitatte kahdeksan viikon mittaisen perusvalmennuksen saman tien. Sitä seuraa kuuden viikon erikoisoperaatioihin valmentava jakso. Ennen kuin kerron enempiä, haluan kuitenkin tietää, oletteko te ylipäätään kiinnostunut.”

”Koska lähdetään?” Harry sanoi.

Eversti hymyili. ”Autoni on pihalla oven edessä. Jätin sen käyntiin.”

”Olen jo pyytänyt hakemaan siviilivaatteesi varastosta”, johtaja sanoi. ”Emme voi tietenkään paljastaa syytä siihen, miksi lähditte niin lyhyellä varoitusaajalla. Jos teistä kysellään, sanon, että sinut ja Quinn on siirretty toiseen vankilaan.”

Eversti nyökkäsi. ”Onko teillä kysyttävää, Bradshaw?”

”Haluaako Quinn lähteä?” Harry kysyi.

”Quinn istuu auton takapenkillä ja ihmettelee varmaan, mikä teitä viivyttää.”

”Mutta herra eversti, tiedätte varmaan, mikä oli vankilatuomioni syy?”

”Sotilaskarkuruus”, vastasi eversti Cleverdon. ”Teitä on siis paras pitää tarkasti silmällä.” Molemmat nauroivat. ”Liitytte osastoon sotamiehenä, mutta taustanne ei tule olemaan este ylenemiselle. Nyt kun asia tuli puheeksi, Bradshaw, nimen vaihtaminen saattaisi olla näissä olosuhteissa paikallaan. Emme halua, että joku viisastelija kaivaa tietonne esiin ja alkaa kysellä kiusallisia kysymyksiä laivastoajoistanne. Onko teillä ehdotuksia?”

”Harry Clifton, *sir*”, Harry sanoi hiukan liian nopeasti.

Vankilanjohtaja hymyili. ”Olenkin aina miettinyt, mikä oikea nimesi mahtaa olla.”

EMMA BARRINGTON

1941

Emma halusi lähteä Kristinin asunnosta niin nopeasti kuin mahdollista, päästä pois New Yorkista ja palata Englantiin. Kotona Bristolissa hän voisi surra rauhassa ja pyhittää elämänsä Harryn pojan kasvattamiselle. Pakeneminen ei kuitenkaan käynyt helposti.

”Olen kovin pahoillani”, sanoi Kristin ja laski kätensä Emman hartioille. ”En osannut arvata, ettette tiennyet, mitä Tomille tapahtui.”

Emma hymyili vaisusti.

”Haluan, että tiedätte”, Kristin jatkoi, ”että Richard ja minä emme ole hetkeäkään epäilleet Tomin syyttömyyttä. Hoivailin hänet itse takaisin elävien kirjoihin eikä se mies olisi kyennyt murhaan.”

”Kiitos”, Emma sanoi.

”Minulla on muutama kuva Tomista ja meistä *Kansas Starilla*. Haluatteko nähdä?” Kristin kysyi.

Emma nyökkäsi kohteliaasti, vaikka häntä ei tippaakaan kiinnostanut nähdä luutnantti Thomas Bradshaw’n kuvia. Hän päätti, että kunhan Kristin olisi poistunut huoneesta, hän livahtaisi hiljaa ulos asunnosta ja palaisi hotelliinsa. Hän oli tehnyt itsensä jo kyllin naurunalaiseksi täysin vieraan ihmisen edessä.

Heti kun Kristin oli poistunut huoneesta, Emma kimposi jaloilleen. Niin tehdessään hän kuitenkin tönäisi kahvikuppinsa lattialle, ja matolle kaatui kahvia. Hän vajosi polvilleen

ja purskahti uudestaan itkuun samalla hetkellä, kun Kristin tuli takaisin huoneeseen kädessään pino valokuvia.

Nähdessään Emman polvillaan lattialla itkemässä Kristin yritti lohduttaa. ”Älkää surko, ei matolla ole väliä. Tässä, katsokaapa näitä sillä aikaa, kun haen jotain, jolla sen saa siivottua.” Hän antoi kuvat Emmalle ja lähti taas huoneesta.

Emma alistui siihen, ettei enää pääsisi toteuttamaan pakoyritystään, joten hän istui takaisin tuoliinsa ja alkoi vastahakoisesti katsella kuvia.

”Voi hyvä jumala!” häneltä pääsi. Hän tuijotti epäuskoisena kuvaa Harrysta seisomassa laivan kannella Vapaudenpatsaan edessä. Toisessa taustalla näkyivät Manhattanin pilvenpiirtäjät. Hänen silmänsä kyynelyivät taas, vaikka hän ei yhtään tajunnut, miten tämä oli mahdollista. Hän odotti kärsimättömänä Kristinin paluuta. Ei kulunut kauan ennen kuin tunnollinen kodinhengetär palasi ja alkoi puhdistaa pientä ruskeaa tahraa kostealla liinalla.

”Saitteko te tietää, mitä Tomille tapahtui sen jälkeen, kun hänet oli pidätetty?” Emma kysyi levottomana.

”Eikö teille ole kerrottu?” Kristin ihmetteli nostaen katseensa. ”Murhasyyte raukesi, ilmeisesti siksi, että todisteet eivät olleet pitäviä. Tomia syytettiin kuitenkin myös sotilaskarkuruudesta, johon hän myönsi syyllistyneensä. Hän sai kuuden vuoden tuomion.”

Emma ei voinut käsittää, miten Harry saattoi päätyä vankilaan rikoksesta, jota ei ilmiselvästi ollut tehnyt. ”Pidettiinkö oikeudenkäynti New Yorkissa?”

”Kyllä”, Kristin vastasi. ”Koska Tomin puolustusasianajaja oli Sefton Jelks, oletimme Richardin kanssa, että hän ei tarvinnut taloudellista apua.”

”Nyt en ymmärrä.”

”Sefton Jelks on New Yorkin arvostetuimpiin kuuluvan lakifirman vanhempi osakas. Hän tuli tapaamaan meitä Tomin asiassa ja näytti ottaneen Tomin asian sydämelleen. Hän kävi tapaamassa myös tohtori Wallacea ja laivan kap-

teenia ja vakuutti heille, että Tom on syytön.”

”Tiedättekö te, mihin vankilaan hänet lähetettiin?” Emma kysyi hiljaa.

”Lavenhamiin New Yorkin pohjoispuolelle. Olisimme käyneet Richardin kanssa katsomassa häntä, mutta herra Jelks kertoi, ettei hän halunnut tavata ketään.”

”Olette ollut kovin ystävällinen”, Emma sanoi. ”Voinko pyytää vielä yhtä pientä palvelusta ennen kuin lähdän. Saanko pitää yhden näistä valokuvista?”

”Ottakaa ne kaikki. Richard ottaa aina kymmenittäin kuvia koska harrastaa valokuvausta.”

”En halua tuhlaa enää enempää aikaanne”, Emma sanoi nousten huterille jaloilleen.

”Ette te tuhlaa aikaani”, Kristin vastasi. ”Siinä mitä Tomille tapahtui ei koskaan ollut meidän kummankaan mielestä mitään järkeä. Olkaa hyvä ja välittäkää hänelle parhaat terveisemme”, hän sanoi heidän kävellessään eteiseen. ”Ja mikäli hän haluaa tavata, käymme mielellämme katsomassa häntä.”

”Kiitos”, Emma sanoi, kun Kristin taas avasi turvaketjun. Ovea avatessaan Kristin sanoi vielä: ”Me molemmat tajusimme, että Tom oli korviaan myöten rakastunut, mutta hän ei kertonut, että te olette englantilainen.”